

Nedeľa 28. týždňa v Cezročnom období (cyklus B)

Rozjímanie na nedeľu 28.
týždňa v Cezročnom období
(cyklus B). Navrhované témy
sú: od nadšenia k láske;
rozlišovať dobro v každom
okamihu; radikálne posolstvo.

13.10.2024

ISTOTNE sa mu nejaké Ježišovo slovo
zapísalo do srdca. Už nejaký čas sa
usiloval o dobrý život. Nikdy však
nepočul niekoho tak živo hovoriť o

svojom vzťahu s Bohom. Pohľad Majstra z Nazareta mu dal intuitívne pocítiť, po čom túži: po hlbšom, transcendentnom zmysle života. Preto napriek davu, ktorý ho stále obklopoval, a rozpakom, keď padol na kolená pred zvedavými pohľadmi ostatných, pribehol k Ježišovi, vrhol sa na zem a spýtal sa ho: „Učiteľ dobrý, čo mám robiť, aby som obsiahol večný život?“ (Mk 10, 17).

Jeho gesto a výrok prezrádzajú obdiv k Ježišovej autorite. Zdá sa však, že Pán mu odpovedá s istou prísnosťou. „Prečo ma nazývaš dobrým? Nik nie je dobrý, jedine Boh“ (Mk 10, 18) Nie sú tieto slová základnou otázkou pre rozlíšenie hlbšieho dôvodu všetkého, čo robíme? Kristus pozná dobrotu tohto mladíka a chce presmerovať jeho mladícke nadšenie na hlbšiu motiváciu. Hoci nepoznáme myšlienky tohto chlapca, môžeme uvažovať o tom, že Ježiš nechce, aby sme Ho nasledovali z povrchného

uctievania jeho osoby alebo len ako liek na isté existenčné neistoty. Iste, kráčanie v Kristových šľapajach nás obdarúva vnútornou silou, ktorá vyžaruje svetlo do všetkých dimenzií nášho života. Pán však nie je len psychologickou útechou. Ježiš je vtelením osobného Boha, ktorý nás pozýva k dialógu a navrhuje cesty, ktoré by sme možno nečakali.

Najhlbším dôvodom nasledovania Ježiša je túžba podeliť sa o jeho lásku a obnoviť s ním svoj život. To je dobrý kľúč na to, aby sme vedeli, či Krista nasledujeme s pravou a slobodnou motiváciou, a nie len preto, aby sme mali pocit, že sme *splnili* povinnosť uctiť si niekoho dobrého, ale vzdialeného. Preto nám svätý Josemaría na základe vlastnej skúsenosti navrhol: „Ži svoju vieru radostný, spojený s Ježišom Kristom. — Miluj ho opravdivo — naozaj, skutočne! — a staneš sa protagonistom veľkého

dobrodružstva Lásky, lebo každý deň budeš zamilovanejší“^[1].

„POZNÁŠ prikázania: Nezabiješ! Nescudzoložíš! Nepokradneš! Nebudeš krivo svedčiť! Nebudeš podvádzať! Cti svojho otca i matku!“ (Mk 10, 19). Ježiš, nadväzujúc na židovskú tradíciu, vyzýva bohatého mladíka, aby plnil Dekalóg. Chce ho presvedčiť, že prvým krokom k tomu, aby sa človek nenechal strhnúť pomínuteľným sentimentom, je založiť svoj život na určitých hodnotách, ktoré mu dávajú zmysel a krásu. Je pravda, že Boh sám je dobrý, ale my sme povolaní podieľať sa na Božej добрôte, a to dosiahneme do tej miery, do akej urobíme Božie túžby hnacou silou svojho konania.

Bohatý mladík s úprimnou istotou o svojom správaní a s túžbou urobiť nový krok vo svojom vzťahu s Bohom bez váhania odpovedá Ježišovi:

„Učiteľ, toto všetko som zachovával od svojej mladosti“ (Mk 10, 20).

Mladíkova intuícia je veľmi pravdivá: nestačí dodržiavať zoznam prikázaní, aby naše srdce bolo naplnené zmyslom. Ale nielen pre dôležitosť motivácie v našom konaní, ale aj preto, že život je taký bohatý na okolnosti a ľudí, že musíme vždy rozlišovať – v osobnom dialógu s Pánom –, čo je v danej chvíli dobré. Bohatý mladík si bol vedomý, že sa snaží žiť podľa každého z prikázaní, ale správne vycítil aj to, že mu chýba ešte niečo iné. Na ceste k dobru sa nikdy nemôžeme uspokojiť.

Práve na to, aby sme boli schopní prispôbiť zachovávanie prikázaní našim konkrétnym okolnostiam, a tak nasmerovať svoje skutky k láske, máme cnosť, ktorá sa odvíja od

všetkých ostatných: rozvážnosť. V prvom čítaní dnešnej svätej Omše počujeme niekoľko krásnych slov na chválu tejto čnosti: „Preto som sa modlil: Bol mi daný rozum. Prosil som a vošiel duch múdrosti do mňa. (...) Väčšmi som ju miloval než zdravie a než krásu a dal som jej prednosť pred svetlom, len aby som ju mal, lebo nikdy nevyháša svetlo, ktoré vyžaruje ona. Súčasne s ňou dostal som aj iné dobrá, skrz jej ruky nesčíselné bohatstvo“ (Múd 7, 7.10-11). Schopnosť disponovať rozvážnym srdcom je ovocím úprimného a otvoreného dialógu s Pánom, ktorý nám umožňuje pýtať sa v každej chvíli, ako viac a lepšie milovať, a vedie nás k tomu, aby sme svojmu životu dávali hlbší a stabilnejší zmysel. „Dať prvenstvo rozvážnosti znamená, že konanie človeka je v rukách jeho rozumu a jeho slobody. Rozvážny človek je tvorivý: uvažuje, hodnotí, snaží sa pochopiť zložitosť skutočnosti. A

nenechá sa unášať emóciami,
lenivosťou, nátlakom, ilúziami“^[2].

JEŽIŠ chce, aby sa bohatý mladík stal súčasťou jeho blízkej skupiny. Vie, že mladík v hĺbke svojho srdca túži po vnútornej iskre, ktorá mu uniká, a tou je oheň, ktorý vychádza z pohľadu na Krista a zo života v jeho blízkosti. Preto mu Ježiš hovorí: „Jedno ti ešte chýba. Chod', predaj všetko, čo máš, rozdaj chudobným a budeš mať poklad v nebi. Potom príď a nasleduj ma!“ (Mk 10, 21). Potom príbeh nabera náhly a prekvapivý spád. Mladík, ktorý ešte pred chvíľou plný nadšenia padol pred Pánom na kolená, odrazu vstane a odíde. S rovnakou silou, s akou sa možno odvážil prekonať hanbu hovoriť pred Ježišom na verejnosti, sa ponára do anonymity stránok evanjelia.

Evanjelista upresňuje, že mladík bol bohatý a že nebol ochotný opustiť svoj majetok, aby nasledoval Ježiša. Ale viac ako táto konkrétna situácia možno prekvapila jeho láskavá, ale nie dosť silná vôľa, radikálnosť toho, čo mu Kristus ponúkal. Láska Ježiša, ktorý ho krátko predtým privítal svojím pohľadom, ho chcela pritiahnuť na netušenú cestu. V tomto pozvaní nasledovať Ho sa skrývala možnosť radikálne prestavať hierarchiu jeho srdca. Mladík si však radšej nekomplikoval život a vrátil sa k istote, ktorú mu poskytovalo bohatstvo a spôsob života a dodržiavanie zákona.

„Každá duša, ktorá chce nasledovať Ježiša zblízka, ihneď odhalí, že nie je možné kráčať pohodlným krokom, že rutina tu nemá miesto. Pretože Boh sa neuspokojí so zotrvávaním na dosiahnutej úrovni, so žiadnym odpočívaním na vavrínoch v tom, čo už máme. Vyžaduje stále viac a jeho cesty sú iné ako naše ľudské cesty“^[3].

Ježiš vždy žiada viac: pozýva k väčšiemu poslaniu. Samo o sebe nie je zdrvivou požiadavkou, ktorá by nás viedla k tomu, aby sme stratili dych pri nemožnosti tešiť sa z iných vznešených skutočností. Ježišova požiadavka je vždy priblížením sa k prameňom života, ktoré prúdia z jeho kríža. Keď sa k nemu približujeme, objavujeme nekonečné poklady spásy sveta. Je pravda, že keď si v modlitbe všimneme, že sa nám otvára nová cesta, môžeme myslieť na utrpenie alebo na ťažkosti, ktorým treba čeliť. Sme v pokušení obrátiť sa Ježišovi chrbtom a nekomplikovať si život. Preto v takýchto chvíľach potrebujeme osobitnú prítomnosť Márie. Ona nám svojím príkladom plným hrdinstva a normálnosti ukazuje, prečo sa oplatí všetko opustiť a nasledovať jej Syna.

^[1] Svätý Josemaría, *Vyhňa*, bod 448.

^[2] František, *Audiencia*, 20-III-2024.

^[3] Svätý Josemaría, *Íst' s Kristom*, bod 54.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/nedela-28-tyzdna-v-
cezrocnom-obdobi-cyklus-b/](https://opusdei.org/sk-sk/article/nedela-28-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi-cyklus-b/)
(06.03.2026)